

L'ULTIMA I MARXO

Em vaig despertar amb una ressaca de mil parells de dimonis, no recordava res , el meu cos estava esgotat i pesat enfonsat al llit.

Vaig tancar de nou els ulls, de manera instantània i intermitent llums de neó apareixien inundant les meves parpelles de colors i movent-se al són del ressò del bass d'uns potents buffers que feien que el meu cap palpités al mateix ritme que el meu cor.

La cortina onejava per la brisa de la matina i a pesar que la finestra de la meva habitació romania oberta des de la nit anterior, hi havia una forta olor barreja d'alcohol, suor i pot ser sexe.

No volia pensar que potser aquesta nit havia conegut dona i ni tant sols ho recordés.

Em vaig aixecar encara trontollant-me. No sentia el meu cos. Caminava per inèrcia per l'habitació desordenada on als meus peus s'estenien les restes de només dotze hores abans.

Sobre la catifa apareixia des de vòmit, gots de beguda vessats i algun bitllet amb taques de sang a les seves vores enrotllat quedava damunt de la taula.

El bany no estava millor, el vàter tenia petjades de sang d'uns dits que s'havien lliscat per la cisterna i s'havia arrossegat pel sòl deixant la marca de les seves mans en les rajoles grises..

Algú havia arrencat les cortines de la dutxa i semblaria que s'havia tallat i que amb la seva sang havia escrit al mirall “NOMÉS TU ETS EL CULPABLE”

No sabia a qui pertanyia aquella sang, de fet ni tan sols sabia qui i quina havia passat en aquella habitació la nit anterior. Totalment desconcertat una ràbia d'impotència em va inundar.

Sempre vaig creure que no enrecordar-se de les nits era senyal d'haver-se ficat una bona festa, d'haver fet un bon viatge, però aquesta vegada l'aire es respirava diferent.

Em vaig rentar la cara, el meu rostre encara desencaixat desprenia un aire de tristesa, només la pell tènica tenia un color gris os ,els llavis blaus, les ulleres s'enfonsaven com mai i els pòmuls ressaltaven per la força amb la qual estrenyia la mandíbula ,havien passat dotze hores i semblava que sobre el meu rostre hagués caigut dotze anys ...

Què havia ocorregut?

Intentava posar ordre en el meu cap però era totalment impossible, només podia donar voltes per l'habitació com un fantasma buscant en qualsevol detall una pista que em fes recordar una mica del succeït, però més enllà d'un "l'última i marxo", i del ritme de les llums al compàs de la música no aconseguia recordar res més, ni amb qui havia estat, ni quines paraules s'havien dit, ni el lloc en el qual vaig estar... Res, absolutament res, de la qual va poder ser segons sembla la millor nit de la meva vida només quedava un buit.

El meu cor s'accelerava i els meus pulmons es feien petits per inspirar l'oxigen que necessitava, les meves mans estaven fredes i suoses, la meva boca... seca i pastosa.

Vaig ser a la cuina, vaig obrir la nevera i vaig agafar l'ampolla de plàstic d'aigua sadollant la meva set amb un bon glop.

El taulell de la cuina resplendia blanc i contrastava en gran manera amb la brutícia i el desordre de la resta de les habitacions. En l'aiguera de manera acurada estaven els plats i coberts del dia anterior esperant que algú els recollís en els seus respectius calaixos i sobre la cuina de gas una mitja casseroles de fang amb sopa de pollastre que algú havia preparat amb una nota que deia "Pren una mica, t'asseurà bé, un petó, t'estimo"

Eren les 6 del matí i la ciutat començava a despertar, desde del vidre de la cuina m'agradava veure com sortia el sol banyant amb la seva llum ataronjada els edificis de maó, amb aquesta quietud que caracteritza els matins dels diumenges, de sobte alguna cosa em vatreure de la meva tranquil·litat, una dona amb una bossa negra i que vestia una caçadora texana sota la qual es podia endevinar una bata de neteja cridava al carrer amb una veu estripada pel dolor "FILL MEU". vaig treure el cap per la finestra de la meva habitació i vaig poder sentir l'aire fresc en la meva cara, que va fer que per un moment m'oblidés de la dona, només volia respirar aquest aire com mai abans ho havia fet, però un nou crit de "NO" em va fer tornar en el meu.

Vaig mirar cap avall, vaig veure un cos estirat en l'asfalt, sobre el ciment s'estenia una gran taca de sang i l'olor a coure d'aquesta no em va resultar desapercebuda...Tenia els sentits totalment oberts a olors i sensacions que mai abans havia imaginat o experimentat.

Bressolant-ho com si d'un nen petit es tractés la dona desesperada s'abraçava al cos amb tanta força que hagués pogut trencar-li alguna costella, els seus crits i el seu plor inundaven tot el barri d'una estranya sensació , la del silenci, el dolor i la mort.

Vaig baixar com si em llisqués per les escales, mai havia baixat tan ràpid, com si volés.

La dona plorava i maleïa, després maleïa i plorava.

En acostar-me vaig poder mirar-li als ulls, en aquest mateix moment semblava que una mà em va travessar el cos i em va encongir l'estómac i el cor. Eren uns ulls cansats, plens d'amor, tristesa i sofriment, uns ulls que deien que tot havia acabat de l'única manera que podia acabar i que amb ell la seva vida també havia acabat, que s'havia convertit en una morta en vida.

Llavors, passats uns segons, mentre ella estava immersa en el seu dolor i no existia gens més que ella i el cos del seu petit, els vaig reconèixer... eren els ulls de la meva mare, plorant al meu cos , sembla que després de tot per una nit vaig complir la meva paraula i va ser certa aquesta frase de “l'última i marxo” .